

El CNI i l'avió del Tibidabo

"De cara a la galeria, com hem vist en el MWC, hi envien reis i ministres, però no és pas perquè sentin seu l'esdeveniment, sinó per intentar que Catalunya, en la imatge internacional, sembli Espanya"

per [Víctor Alexandre](#) 28 de Febrer 2016 a les 20.03 h

Què se n'ha fet d'aquells dos-cents agents del CNI que el govern espanyol va enviar a Catalunya l'any 2013, arran del Procés independentista, i que es van allotjar al número 666 de la Diagonal de Barcelona i en altres llocs de la ciutat? **Què hi fan al nostre país des d'aleshores?** Es passegen pels nostres parcs i jardins? Prenen el sol asseguts en un banc? Donen de menjar als coloms? O es passen el dia donant voltes en l'avió del Tibidabo? Potser sí que fan tot això, però deuen haver vingut a fer alguna cosa més, oi? Deuen tenir alguna missió a complir, no?

El CNI és un dels instruments al servei de les clavegueres de l'Estat espanyol per fer, d'amagat, la feina bruta que el seu govern no gosa fer a cara descoberta. **De cara a la galeria, com hem vist en el Mobile World Congress (MWC), hi envien reis i ministres, però no és pas perquè sentin seu l'esdeveniment, sinó per intentar que Catalunya, en la imatge internacional, sembli Espanya.** És a dir, que, per tal que el president Puigdemont i la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, no es quedin sols ni un moment, l'Estat hi envia autoritats espanyoles a aguantar l'espelma. Hom pot pensar que és absurd que l'Estat no senti seu el MWC, atès que treu un bon profit dels ingressos que genera, però també genera ingressos milionaris el Barça i no per això el considera un club espanyol. Una cosa és la consideració administrativa i una altra la simbòlica.

És el mateix cas de tantíssimes obres d'art que, tot i ser comprades amb diners públics, van a parar als museus de Madrid i no pas als de Barcelona. **Fins i tot en casos singulars com el del 'Guernica', de Picasso, Madrid se n'apropia.** La pregunta és: què hi fa el 'Guernica' al Museu Reina Sofia, en comptes de ser a la població de Gernika o al Museu Picasso de Barcelona? Doncs, a més de la rapinya, impedir que el quadre surti del territori espanyol. El País Basc i Catalunya són possessions espanyoles, però no són Espanya. Recordem, en aquest sentit, la negativa del govern del PSOE, l'any 1992, a permetre que el quadre fos exhibit a Barcelona, en la inauguració dels Jocs Olímpics, i la negativa del govern del PP, l'any 1998, a permetre-ho a Bilbao en la inauguració del Museu Guggenheim. El quadre s'havia exhibit a Londres, París, Amsterdam, Copenhagen, Estocolm, Munic, Oslo, Milà, Brussel·les, Los Angeles, San Francisco, Chicago, Sao Paulo..., però no podia ni pot fer-ho a Barcelona o a Bilbao.

Cal separar, consegüentment, els discursos oficials, en què es diu el que toca dir, dels fets que els acompanyen. Bàsicament perquè els segons desemmascaren els primers. I de la mateixa manera que l'Estat viu com un drama que el F.C. Barcelona sigui el millor equip del món, en lloc del Reial Madrid, també es mor de ràbia que el MWC converteixi Barcelona en la capital mundial de la telefonia mòbil, en lloc de ser-ho Madrid. Sobretot ara, que, en ple procés independentista, l'Estat necessita torpedinar tota possibilitat de projecció internacional de Catalunya.

I què fariem nosaltres, si fóssim ells i penséssim com ells? No cal trobar cap Watson per explicar una cosa tan elemental. Fariem el que ells han fet sempre: que se consiga el efecto sin que se note el cuidado. I, per aconseguir-ho, infiltrariem els nostres talps en els partits, en els sindicats, en els comitès sindicals i en les coordinadores de gremis específics -realment curiós que un sector més aviat sobiranista, com el de les farmàcies, es plantés a Barcelona, davant el gestor, i no a Madrid, davant l'espoliador- i aprofitariem determinats conflictes polítics o laborals per sembrar-hi la zitzània, manipular els treballadors, enardir tensions, extremar posicions o agullonar reivindicacions que transmetessin una imatge negativa de Catalunya i del seu govern. Una imatge com més caòtica millor que semblés pròpia d'un país bananer. Per exemple, col·lapsant Barcelona. Fariem que la presidenta de la Comunidad de Madrid -morta d'enveja, tot s'ha de dir- demanés el Mobile per a la Villa y Corte, i aturariem els metros i els autobusos, especialment la nova línia de metro a l'aeroport, durant tots els dies del MWC, per generar-hi un desori i un enuig generalitzats que embrutessin el nom de Catalunya en les cròniques que els corresponsals i enviats especials fessin arribar als seus països. Cercariem, en definitiva, declaracions com aquestes dels congressistes estrangers recollides pels telenotícies de TV3:

- **Mats Carlsson:** "És un bon moment per als qui han de negociar. No crec que sigui bo per a Barcelona."
- **Tanaka Takayuki:** "No està bé [serveis mínims del Metro]. Hi ha massa gent."
- **William Bishop:** "És una vergonya. És un congrés important i és lamentable que no hi hagi prou trens circulant."
- **Célio Rosa:** "Del transport, no se n'ocupa ningú. Hi ha les vagues i tot això. El Mobile World Congress s'hauria de portar a un altre lloc, cosa que crearia competència entre les ciutats i milloraria la logística d'aquests esdeveniments. És un desastre. La pròxima edició del Mobile no s'hauria de fer a Barcelona."

Hi ha un munt de conflictes dels quals se'n pot treure profit exacerbant-los al llarg de les cinquanta-dues setmanes de l'any, però **hi ha efectes que només es poden aconseguir en una de concreta.** O en dues, o en tres... El Saló Alimentària podria ser també un bon escenari, oi que sí? Tanmateix, prego al lector que no comenti res de tot això. Hi ha coses que no es poden dir. Oficialment, els agents de les clavegueres de l'Estat només han vingut a Catalunya a donar voltes en l'avió del Tibidabo.